

Nagyjából hat

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 2. szám, 2020. január 10.

A falvakban pusztán férfiakkal futunk össze, mások ostáblát játszva üldögélnek az apró boltok előtt vagy a teaházak teraszán, és életre-halálra dominóznak, olykor az útpadkához állított széken, fa alá emelt agyagpadon pöfékelnek, szűrös szeműek és hajlott hátúak. Az öregeknek sosincs foguk. Mintha asszonyirtóval permetezték volna le a síkság falvait.

Pápká szidja a léhűtőket, ő bizony keményen dolgozik. Én mások ügyét alakítom. Én fullajtár vagyok, ha kell. Én paprikajancsi. Én diótörőként vigyorgok bárkire.

Én ölök. Egy-egy jól szemügyre vehető, távoli sziklát választok ki, minél barnábbat, az a megfelelő, ha messzebbről keresem, a messziségben találok rá, s minél barnább. Nem szükséges, hogy magas legyen, az se, hogy széles, nem szükséges alak szerint választani, bármilyen lehet a formája, mamutfog, tojás, piramis, kizárólag a színe a fontos. Türelmesen várok, hogy a közelébe érjünk. Lőtávolságba. Ha kiválasztom, célkeresztbe fogom, ügyelek, hogy a szememmel fogva tartsam. Nem kell ahhoz egyéb, mint pislogás nélkül, kigúvadó szemmel figyelni. Ha lecsukódik az ember szeme, annyi idő éppen elég ahhoz, hogy megugorjon avagy a földre hasaljon a zsákmány.